IMPORTANȚA RECENSĂMÂNTULUI AGRICOL

Dintre Statele socotite mai bine gospodărite nu este unul care să nu aibă întocmită, din vreme, o statistică amănunțită a locuitorilor și avutului lor, în care să citești ca într'o carte situația adevărată a întregei țări sau a județului ori comunei care te-ar interesa.

O cere însuși interesul unei bune guvernări. Căci, după cum negustorul ar merge la faliment sigur, dacă n'ar ști câtă marfă are în prăvălie și dacă ar lăsa ca pasivul să depășească activul întreprinderii, după cum, deasemeni, într'o gospodărie agricolă, praful s'ar alege de ea, dacă cel pus s'o exploateze habar n'are de situația, de întinderea și calitatea pământului, la ce culturi se potrivește el mai bine și nici măcar de ce inventar dispune și în ce situație se găsește, tot așa și Statul, care e ținut să gospodărească interesele întregei țări, n'ar putea să facă o bună administrație fără să știe din capul locului câți cetățeni administrează, ce putere de lucru au și ce le lipsește pentruca munca lor să dea cele mai bune rezultate pentru ei și pentru economia generală a țării.

De aceea guvernul țării a hotărît facerea recensământului general de care ne-am mai ocupat și care cuprinde de data aceasta și sectorul economiei agricole.

Deși acest sector formează una din pietrele de temelie a întregei economii naționale, ca unul care asigură hrana noastră a tuturor, cum și mijlocul de muncă și de existență pentru 4 cincimi din populația României, totuși, din nefericire, a fost în trecut sectorul cel mai uitat și cel mai puțin cunoscut.

Așa se explică de ce chiar atunci când s'a venit cu legi menite să ajute plugărimea și s'o salte deasupra nevoilor, roadele culese au fost contrare așteptărilor, așa cum s'a întâmplat cu legea tocmelilor agricole și legea contra cămătăriei din 1908, care n'au desființat nici rușfetul, nici exploatarea muncii țărănești și nici cămătăria; apoi cu reforma împroprietăririi din 1919—1921, care, altoită pe necunoașterea adevăratelor nevoi plugărești și neținând seama că pământul singur, fără unelte, fără vite, fără sămânță, fără credit — cu un cuvânt: fără ajutorul și îndrumarea Statului, devine mai de grabă o povară pentru cel care-l capătă —, nu putea să sfârșească decât așa cum a sfârșit, adică, cu fărâmițirea din nou a proprietății țărănești și cu sărăcirea și mai adâncă a micului cultivator. Fapt care a făcut necesară reforma agrară din Mai 1945.

Acțiunea de guvernământ — mai ales în domeniul agrar — trebue așezată deci pe bazele sănătoase ale cunoașterii realităților din gospodăria agricolă a țării.

Distrugerile și deplasările populației rurale provocate de război și de secetă, cum și golurile săpate în rândurile aceleiași populații, de tifos și de toate molimele din ultimii ani, au adus schimbări mari, care fac și mai necesară întocmirea unui inventar general agricol.

Numai cunoscând situația exactă a distrugerilor și stricăciunilor din regiunile care au suferit efectul operațiunilor de război și al atacurilor aeriene, se va putea alcătui un plan serios de reparație și reconstrucție a proprietății clădite și altul de refacere și completare a inventarului agricol (mașini, unelte, acareturi, animale de muncă și de hrană, etc.)

Numai cunoscând exact numărul locuitorilor și împărțirea lor pe comune, plasă, județ, cum și lipsurile și nevoile lor, se poate păși, cu ajutorul cooperației, la organizarea unei bune și juste aprovizionări a populației rurale cu mărfurile necesare gospodăriei casnice și agricole.

Pe baza datelor din recensământ se vor repartiza mașinile și vitele de muncă, grâunțele de sămânță, animalele de prăsilă, vițele altoite, pomișorii de sădit, sămânța de bumbac, de tutun, de sfeclă de zahăr, de soia sau de gândaci de mătase, acolo unde cultura acestor produse se poate desvolta.

Și tot pe baza datelor din recensământ, care ne dau oglinda exactă a situației locale și în primul rând a numărului locuitorilor și a nevoilor lor, se va putea întemeia o bună politică de înzestrare a satelor noastre cu școli de tot felul, cu dispensare, băi populare, spitale, farmacii, medici umani și veterinari, etc.

Din cele de mai sus, rezultă că recensământul agricol dacă este o lucrare necesară pentru documentarea și îndrumarea guvernului în opera sa legislativă și de guvernământ ea este în primul rând folositoare populației țărănești și în special producătorului rural, care va trage primele beneficii practice depe urma ei.

Nu trebue uitat nici un moment, că recensământul agricol este o vastă lucrare de inventariere cinstită a nevoilor din viața și îndeletnicirile păturii noastre țărănești, deci țăranii sunt cei dintâi cari vor avea de câștigat din înfăptuirea ei.

HARALAMB IONESCU

URĂRI POPULARE LA ANUL NOU

de G. T. Niculescu-Varone

1

Vă dorim, gazdă, belșug
pentru brazda de sub plug.
Vă mai facem o urare
dacă ne dați ascultare:
Câte paie sunt pe casă
atâți bani s'aveți pe masă.
Câți cărbuni sunt în cuptor
atâția boi gonitori,
Câte frunze 'n stejerei
atâtea vaci cu viței
Câte pietre în fântână
atâtea oale cu smântână.
Câte pene pe coșoi
atâția băieți frumoși.
Câți cărbuni aprinși pe vatră
atâți peitori la fată.
Câte nuiele 'ngrădite
atâtea fete logodite
Hopuri, hopuri, hopurele
la mulți ani cu floricele!
Hopuri, hopuri, hopurate,
la mulți ani cu sănătate!
Busuioc bătut în loc,
rămâi, gazdă, cu noroc!
Busuioc bătut pe masă,
rămâi, gazdă, sănătoasă!
De urat am mai ura,
dar ne temem c'om insera,
că nu suntem de-aici, colea,
ci suntem dela Mitoc,
unde apa 'ngheață 'n toc
și mămăliga pe foc;
ia din satul cu verdeață,
unde fierbe apa 'n gheață
și măgarii carte 'nvață,
Suntem dela Ciuca-Buca,
unde mămăliga-i cât nuca.
Păzesc zece cu măciuca
și'ncă șapte cu bicușca
să n'o apuce furnica.
Pentr'un boț de mămăligă
doi moșnegi se trag de chică
Rămâneți cu bine, gazde,
mergem să mai tragem brazde.
Mai mânați, măi!
Hăi, hăi!
Vă urăm roade'n ogor,
bucurie și mult spor
pentru anul viitor!

2

Anul nou ce vine
să ne aducă bine,
zile tot senine
și de haruri pline
Mul'ă sănătate,
roade' 'mbelșugate
Peste-aceste toate
trai fără păcate.
Vecine popoare
cu drag ne'nconjoare
și'ntre noi să fie
numai bucurie,
trainică frăție.
Toți bine trăiască,
Pacea să domnească
Veșnic să 'nflorească
Țara Românească!

3

Doresc, la fiecine,
ca 'n anul care vine,
să aibă numai bine.

4

Cu vecinii noi voim
în pace să trăim
și'n veci uniți să fim,
s'apărăm dreptatea,
țara, libertatea
și umanitatea.

TĂRIA LEULUI STABILIZAT

Leul stabilizat este una dintre monedele cele mai bine acoperite din Europa.

E de ajuns să aruncăm o privire asupra situației din țările occidentale, spre a ne da seama, prin comparație, de avantajele situației noastre.

In toate țările care „se bucură" de influența nefastă a dolarului, se manifestă o din ce în ce mai accentuată tendință inflaționistă. Creșterea cantității de bancnote aflate în circulație, ca și scăderea nivelului de trai al poporului sunt urmările imediate ale sporirii vertiginoase a prețurilor și ale exploatării exercitate de către capitalul monopolist american.

Inseși Statele Unite, care nu au avut mai nimic de suferit de pe urma războiului, care au ieșit chiar îmbogățite dintr'insul, sunt acum amenințate de spectrul inflației și al crizei.

Deprecierea monedei și specula neînfrântă care domnește în America, în deosebi după desființarea controlului de stat asupra prețurilor, arată că dolarul, departe de a-și întări poziția, slăbește văzând cu ochii.

Restricțiile alimentare, scumpetea mărfurilor de mare consum, devalorizarea banilor, acestea sunt fenomenele care se manifestă astăzi în viața economică a Statelor ce aparțin „democrației dolarului".

In unele dintre aceste țări, cum sunt Franța și Grecia, s'au efectuat reforme monetare. Dar aceste reforme nu au reușit să oprească inflația. Nici francul francez și nici drahma grecească nu s'au stabilizat. Prețurile sunt în continuă urcare, iar cursul monedei scade mereu. Reformele monetare s'au făcut în interesul marilor speculanți, care posedau mărfuri și valute, iar nu în folosul maselor largi populare.

Afaceriștii din aceste țări, mai strâns legați de Wall-Street decât de interesele propriului lor popor, se sinchisesc prea puțin dacă influența capitalului american însemnează mizeria păturilor productive. Ei se sinchisesc tot atât de puțin de faptul că moneda se devalorizează într'un chip dezastruos.

Acoperirea în aur a francului francez ca și a lirei engleze a scăzut considerabil în urma evaziunii aurului în Statele Unite. Campionii americani ai Planului Marshall au avut grijă, în primul rând, să-și asigure totala supremație financiară, silind statele tributare lor să plătească cu aur greu ofranda „generoasă" a ajutorului trans-oceanic.

România nu a recurs la sprijinul străinătății și nu s'a arătat dispusă să dea avutul național pe mâna trusturilor nord-americane, în schimbul unui împrumut. Și totuși, stabilizarea leului a dat rezultate excelente, dovedind că **PRIN PROPRIILE NOASTRE PUTERI**, noi putem s'erge toate urmele războiului și putem asigura o desvoltare crescândă a economiei naționale.

Acoperirea în aur a monedei aflate în circulație este mai mult decât reglementară; capitalul Băncii Naționale a sporit; Ministerul de Finanțe a reușit să facă față plăților fără a recurge la emisiuni monetare speciale, ba chiar realizând disponibilități însemnate.

Toate acestea se datoresc politicii actuale a ministerului de finanțe, care a introdus o strictă dirijare a creditelor, controlând utilizarea lor. In acest fel, s'a împiedicat îndreptarea unor sume imense către operațiuni speculative, — ca pe vremea d-lui Alexandrini.

Intărindu-se stabilitatea leului, s'a făcut un nou pas pe drumul refacerii economice a țării, ridicându-se totodată în mod simțitor, standardul de viață al populației.

Sporirea producției de bunuri va avea drept consecință o creștere corespunzătoare a circulației monetare. Totuși stabilitatea monedei nu va fi cu nimic amenințată, deoarece așa cum a arătat d. Vijoli în recentele sale declarații, acoperirea în aur va rămâne totuși suficient de ridicată, întrecând chiar cu mult normele reglementare.

Ce dovedește acest lucru? Că România este ferită de primejdia inflației. Că stabilizarea leului a dat rezultate satisfăcătoare. Că moneda noastră este puternică și deplin asigurată în viitor. Insfârșit, că putem porni, cu încredere, mai departe, pe drumul consolidării economiei noastre naționale.

ANDREI BĂLEANU

„FLOARE ȘI FUM ȘI ROUĂ DE DIMINEAȚĂ..."

Gânduri pentru Anul Nou

de Arhim. VALERIAN ZAHARIA

Cu vrerea lui Dumnezeu pășim pe pragul unui an nou. Romanii credeau în existența unui zeu numit Ianus dela care a rămas numirea lui Ianuarie; pe acest zeu și-l închipuiau ei ca având două fețe, cu una privind înainte și cu alta înapoi.

Asemenea acestei închipuiri a strămoșilor noștri, acum, când pășim peste pragul anului 1948, să încercăm și noi să aruncăm o privire asupra trecutului și alta spre ceeace nădăjduim să ne aducă anul ce vine.

Pentrucă noi avem obiceiul să punem capăt unui an vechi și să începem altul nou, cu veselie și risipă de mâncare și băutură, să vedem întrucât este justificată această veselie.

Viața oamenilor se aseamănă cu suișul unui munte înalt. Înainte de a-l urca, ți se pare că vârful este la o foarte mare depărtare. Odată ajuns în vârful muntelui, urcându-te înapoi, îți pare calea foarte scurtă, iar coborîrea se face cu o foarte mare iuțeală. Așa este și viața omului. Copii fiind, ne se păreau anii lungi și doream să ajungem cât mai curând oameni mari. Eri eram niște tânci, iar astăzi privim cu melancolie firile albe din părul și barba noastră. Am ajuns oameni mari, dar privind în trecut, vedeam că timpul a trecut cu iuțeală ameț toare spre nevitabilul pogoriș al munțelui, la poalele căruia, fiecare din noi, nu găsim altceva decât doar moartea. La acest pogoriș s'a gândit psalmistul când spune: „Ce este viața omului? Floare și fum și rouă de dimineață".

Iată un gând la care puțini dintre noi au meditat astăzi, dar pe care Biserica este datoare să-l amintească tuturor, pentrucă noi, călători suntem pe acest pământ.

Departe de noi de a condamna veselia oamenilor de anul nou. Amărâți până la scârbă de amărăciunile vieții, bietul om vrea să le uite și așteaptă dela anul ce vine, spulberarea tuturor necazurilor și realizarea tuturor dorințelor de mai bine ce-i chinuesc existența, pentru aceasta este vesel în acea zi.

Dar ce știe bietul om de ceea ce îi aduce anul ce vine? Nimic, dar absolut nimic; decât că își pune în el speranța de mai bine, pe care anul nou binevoește de

CUNUNA ANULUI

cele mai multe ori să i le spulbere ca frunzele în furtună. De anul nou facem urări de mai bine celor ce-i iubim, dar voia lui Dumnezeu face ceea ce voește. Poate cineva să spună cu siguranță ce ne aduce anul 1948: pace sau învălmășeală, belșug sau secetă, sănătate sau boală, fericire sau suferință? Cât dintre noi suntem siguri că vom mai putea apuca începutul anului 1949? Nimeni, dar absolut nimeni. Zadarnic își pune omul nădejdile în anul ce vine, pentrucă acestea chiar dacă s'ar realiza speranțele noastre sunt deșarte și înșelătoare și nu ne aduc fericirea adevărată. Ce-i folosește omului bogăția, dacă pentru a o agonisi a nedreptățit și chiar dacă a câștigat-o pe dreptate, cât din ea poate lua cu el în mormânt? Această dorință nebună de îmbogățire a oamenilor este cauza tuturor războaelor și se pare că tot această dorință nebună după vițelul de aur, să fie cauza neputinței așezării actuale a păcii în lume.

Ce-i folosește omului realizarea dorințelor de mărire și stăpânire asupre semenilor săi, pentrucă vine moartea și toate se fac praf și cenușă? Unde sunt împărățiile stabilite de Alexandru Macedon, Cesar Napoleon și alții?

Ce-i folosește omului o sănătate înfloritoare și belșug în casă, dacă el is chelnuește timpul și agonisește în beții și fapte de rușine, care-i vor aduce nu numai moartea trupului, ci pierzania veșnică a sufletului? Iată dar, că timpul vieții noastre este scurt și nesigur, iar noi avem datoria față de cel ce ne-l-a dat în dar ca să-l folosim spre ajutorarea veșnicei a noastră și a semenilor noștri. Pierderea timpului este izvorul tuturor neleguirilor și nenorocirilor ce pustesc viața omului.

Ori din ce punct de vedere am privi timpul în care se scurge viața omenească, trebue să ne dăm seama că acesta este un lucru extrem de prețios și de felul cum l-am întrebuințat vom avea de dat seama înaintea dreptului Judecător.

Astăzi când un an se sfârșește și altul începe și care pentru milioane de oameni dintre noi va fi cel din urmă an al vieții noastre, se cade să scoatem din sufletul și inima noastră buruiana păcatului, cu rădăcini cu tot.

Să rugăm pe bunul Dumnezeu ca anul nou să ne ajute a recăpăta timpul pierdut în treburi lumești, pentru a putea câștiga cetățenia cerului.

Nimeni să nu ceară Domnului bogății pentru că acestea închid porțile cerului și aduc vrajba între oameni. Să nu cerem onoruri și stăpânire peste semenii noștri, pentru că și acestea sunt o piedică în calea mântuirii. Să nu îndduim după satisfacerea plăcerilor fizice, căci acestea ruinează trupul și ucid complectamente sufletul. Să cerem de anul nou, Domnului numai bogăția harului Lui, măririle și stăpânirile smereniei creștine care înalță pe om și plăcerile ceruri le dau conștiința dăruirii împlinite, care-l fac pe om să fie asemenea lui Dumnezeu.

Rugându-ne împreună cu Biserica, să cerem lui Dumnezeu ca, binecuvântând cununa anului, să ne dăruiască în anul 1948 pacea cea dorită de toate popoarele; pacea după care suspină toți cei necăjiți și sărmani și de care suntem siguri că, până la urmă, Dumnezeu nu ne va lipsi.

ULTIMA LUI NUVELĂ PE 1947

de AL. CAZABAN

Tânărul scriitor Virgil Virgulescu eși dintr'o florărie luxoasă, cu brațul stâng încărcat de un enorm buchet de crezanteme albe ca niște bulgări de zăpadă.

Peste un sfert de ceas, apăru dintr'o „bonbonărie regală" ducând la subsuoara dreaptă, o respectabilă cutie de caramele de șocolată „veritabilă".

Erau cadourile destinate să încânte pe domnișoara Felicea Nimereanu, fericita logodnică a tânărului scriitor.

— Perfect — își zise bine dispus. Am s'o „ebluisez" cu crezantemele și cu șocolata!... Bine, foarte bine, dar cum o să pot saluta lumea, când ambele mâini îmi sunt ocupate? Ce mă fac dacă, de exemplu, întâlnesc un critic literar? N'o să-mi pot scoate pălăria din cap să mă închin în fața lui!

Nu întâlni însă pe nici-un critic literar... că doar criticii literari nu sunt mai numeroși decât cetitorii lui!...

Pe cei câțiva cunoscuți, sau prieteni pe care îi întâlni în drum, îi salută dând numai din cap ca și caii când se apără de muște în sezonul acestor gângănii supărătoare.

Era gata să se urce în tramvai, dar auzindu-se chemat, se opri... Un profesor de limba română îl ajunse:

— Mai stai puțin!.. Sau, poate, ești grăbit?

— Mă duc să mă schimb.. Sunt invitat să petrec revelionul într'o familie...

Nemulțumit, pe un ton de reproș, profesorul declară:

— Nu mă așteptam, tocmai din partea dumitale!...

Cu o încordare energică a brațului, scriitorul își duse, în dreptul inimei, cutia cu șocolată veritabilă:

— Ai ceva să-mi reproșezi?

— Nuvela!... nuvela dumitale din urmă, nu mi-a plăcut de loc!... *„Traista lui Moș-Crăciun"* a dumitale nu trebuia să mai apară!

— Dece?

— Nu numai că e banală, dar e și proastă... Eu îți spun!.. Că și cu scriu și știu ce înseamnă să comiți o prostie... De asta te iert..

— Mulțumesc, domnule profesor... Bună seară!... Alerg să nu pierd iarăși tramvaiul.

— Stăi!... Stăi! — strigă profesorul... Vreau să-ți demonstrez...

— Alt'dată, domnule profesor!

Suit în tramvai, autorul *„Traistei lui Moș-Crăciun"* se uită în urmă să vadă dacă nu cumva profesorul luase un automobil ca să-l urmărească.

Pierzându-și tot cheful, reflectă descurajat:

— Proastă nuvelă trebuie să fi scris eu, dacă și târcovnicul ăsta, cu gura căscată de atâta cultură, a rămas scandalizat de elucubrația mea din urmă!

Ajuns acasă, îi pierise toată buna dispoziție.

Cu un val de rușine care îi înflăcără obrajii, își aminti că, îndată după apariția nuvelei, a trimis Feliciei un număr din ziarul care o publicase. „Ca să vadă și ea cine-i el!".

Nici nu-i venea să se îmbrace cu haine de serată. Se simțea compromis în ochii iubitei...

— Ce bine era — gândi necăjit — dacă n'aș fi scris nuvela... Dracu' m'a pus să-mi vâr nasul în traista moșneagului?

Se mai liniști puțin dându-și seama că dacă n'ar fi scris acea nuvelă, n'ar fi avut bani cu ce-și plăti buchetul..

Se ridică hotărât:

— Adică dece îmi fac atâta sânge rău! Par'că numai eu am scris nuvele proaste?...

Incurajat de această reflecție, flueră a pagubă și plecă înveselit să înmormânteze pe bătrânul 1947, bând și mâncând cât zece!..

Logodnica i-a primit darul, cu un zâmbet încântător. Nu i-a pomenit însă nimic de nuvelă...

— Desigur că a găsit-o proastă, cum a găsit-o și profesorul — gândi autorul din nou indispus...

„Traista lui Moș-Crăciun' îi atârna greu de gât.

Un grup mai retras de tineri discuta... literatură... Scriitorul, deși neîntrebat, se amestecă în vorbă spre a se explica:

— Desigur că nu v'a plăcut nuvela mea!.. Mai întâi, am scris-o în grabă... și apoi, cam așa e soarta articolelor ocazionale... Recunosc că am scris o nuvelă proastă!..

— Parcă numai una! — glumi un fost artist de operetă.

Virgil Virgulescu zâmbi silit, deși se simți adânc jignit în celebritatea sa de scriitor român.

Mai târziu, îl văzu pe glumeț în mijlocul unui buchet de domnișoare unde se distingea Felicea Nimereanu.

Nuvelistul era prea departe s'audă ce trăncănea fostul artist, dar le vedea pe fete făcând mare haz de glumele lui... Și fiindcă, din când în când, logodnica se uita în spre partea unde sta tăcut, a bănuit că „licheaua" se distra pe socoteala nuvelei „Traista lui Moș-Crăciun".

Nici lăutarii, nici vinul, nici privirile languroase ale iubitei, nu'l putea face să uite, măcar o clipă, că a semnat o nuvelă proastă!...

A doua zi de dimineață, la 1 Ianuarie 1948, după o noapte de insomnie, Virgil Virgulescu eși în stradă spre a-și răcori capul înfierbântat de gânduri.

Ce întâmplare venită la timp!

Cel dintâi pe care îl întâlni în drum, fu fostul artist de operetă...

Virgulescu îl întâmpină rânjind:

— Și așa, va să zică nu ți-a plăcut deloc nuvela mea de Crăciun!..

— Da, nici n'am cetit-o!

— Și totuși ai distrat lumea, mai ales pe femei, făcând haz pe socoteala acestei nuvele!

— Ce, ești nebun? Eu am râs pe socoteala ta?...

— Atunci?

N'ai observat pe bătrâne'ul Costăchescu?.. Și-a cănit barba și mustața ca să-l prindă anul nou cu cel puțin zece ani mai tânăr. Pe socoteala lui, am făcut cu toții haz! Cât despre nuvelă, atâta știu că logodnica ta mi-a spus că ai scris o admirabilă povestire de Crăciun!..

Autorul „Traistei lui Crăciun" izbucni:

— Dece nu mi-ai spus asta aseară? Anul nou m'ar fi prins în momentul cel mai fericit din viața mea!..

AN NOU — VREMURI NOUI

Citind istoria, invidiam pe aceia care au avut norocul să trăiască marile evenimente din trecutul omenirii. Doream să fi fost contemporanii conducătorilor de popoare care au schimbat cursul istoriei.

In visurile noastre făceam abstracție de viața de toate zilele din epocile strălucite — viață măruntă, legată de lipsuri în cămară și'n magazia de lemne.

Oamenii care au străbătut însă acele epoci, dela fruntași până la oștenii de rând, au reușit să-și trăiască viața — îndeplinindu-și misiunea pe pământ sub lumina idealurilor din vremea lor.

Decenii după decenii, uneori veacuri, se scurgeau pentru unele popoare fără nici un eveniment, fără nici o transformare. Viața le părea ca o baltă stătută. Deodată undeva se rupea un râu, și un curent de apă proaspătă străbătea prin balta stagnantă înviorând-o și deschizându-i drum liber.

Tot așa se petrec lucrurile și cu popoarele. Un eveniment răstoarnă totul și, în câțiva ani, realizează transformări care nu s'au petrecut în multe decenii întregi

După o îndelungată stagnare, România e intrat în curentul repede al prefacerilor adânci.

Viața noastră, din toate punctele de vedere, semăna cu o mlaștină plină de miasme nesănătoase. Luați presa timpului care reflectă starea de spirit de odinioară. Cine era mulțumit la noi?

Țărănimea a cunoscut regimul latifundiilor, cu exploatarea arendașilor, iar mai pe urmă — spoliarea organizată de stat prin sistemul taxelor de export etc. Satele au fost lăsate fără medic și fără învățător. Boala și întunericul le-au bântuit.

Muncitorii, flămânzi și desbrăcați, — locuind în magherniște umede, — au trăit sub o permanentă stare de asediu.

Funcționarii și pensionarii au avut o viață de mizerie și de umilință.

Intelectualii se înăbuseau sau milogeau protecția marilor vremii.

Iar sus — domina o plutocrație agramată, care își menținea stăpânirea prin forță, grație întunecimii anume întreținute în straturile largi ale poporului.

Deodată, societatea românească a intrat în istoricul proces de transformare, cu atât mai anevoios — cu cât moștenirea trecutului este mai grea: gospodăria publică dezorganizată, iar omul lipsit de pregătire.

Sarcinile de azi sunt imense: dela instruirea și educarea omului până la organizarea gospodăriei publice.

O astfel de primenire nu se poate face nici bătând în palme și nici fără dificultăți inerente procesului de transformare — dificultăți accentuate, repetăm, de destcstabila moștenire a trecutului.

Asupra acestor dificultăți putem trece mai ușor, dacă apelăm la spiritul nostru de înțelegere.

Dându-ne seama că așteptăm nu un an nou, ci vremuri noi — ce se zămislesc sub ochii noștri — să privim evenimentele curente în perspectiva viitorului.

In această lumină, nemulțumirile vremelnice de astăzi își pierd din gravitate.

Am văzut centrul Kievului, Cresciaticul, distrus sistematic de Nemți în retragere. Vreun kilometru și jumătate de stradă principală — cum ar fi Calea Victoriei — era, acum un an, un câmp gol de pe care se ridicau mormanele de moloz. In timpul din urmă se făcuse canalizarea și se pusese la punct rețeaua electrică subpământeană. Se tăiaseră străzi. Erau croite piețe. Asfaltul se turnase pe o mare întindere.

Totul se executa după un uriaș plan de transformare și de înfrumusețare a acestui cartier, plan la care lucrau cu entuziasm zeci de arhitecți și de ingineri — și la execuția căruia, pe teren, luau parte mii și mii de oameni muncind cu același entuziasm.

Entuziasmul creator din Uniunea Sovietică impresionează cel mai mult pe călătorul străin.

Demobilizându-ne mintea și inima de ultimele combinații și dorinți războinice, pregătind pacea prin muncă și gândire numai în vederea ei, însuflețindu-ne de entuziasm creator,— nu vom simți povara zilelor de construcție, ci vom fi mulțumiți că viața noastră se încadrează în epoca marilor prefaceri și vom aștepta cu altă stare de spirit bucuria vremii de mâine.

Mâine vom avea un an nou? Dar ani noi am mai avut. Mâine se deschid porțile unor vremuri noi. Aceasta-i semnificația momentului de față.

In afară de un mic mănunchiu de profitori, toată lumea muncitoare cu mintea și cu brațele din țara asta a fost deziluzionată de „anii noi" din trecut — punându-și nădejdea în vremurile noi de dinaintea noastră.

Dorim realizarea completă a acestei nădejdi!

M. SEVASTOS

Pasărea profetului

Nur Udbin

— Dacă ești cu-adevărat trimisul Celui de Sus,
Fă s'apară din această stâncă o pasăre.
Atunci, te vom crede și te vom urma.
Dar să aibă picioarele de cornalină,
Aripile de lapis-lazuli, iar gâtul de beryl roz;
Ciocul să-i fie de aur, și să poată vorbi.

II

Cererea fu împlinită. Stânca se despică,
Și minunata pasăre apăru, bătând voioasă din aripi.
— Cât timp ai vietuit în această stâncă?
— O sută de mii de ani, dar, în așteptarea sosirii tale,
O lumină cerească îmi lumina închisoarea!

AL. T. STAMATIAD

Directorul general C. F. R. mulțumește personalului

Presedinția Adunării deputaților cu adresa nr. 492 din 11 crt. a transmis directiei generale c. f. r. comunicarea făcută în Parlamentul țării de d. deputat Kis Iosif, în ședința din 10 crt. cu privire la felul și priceperea de care muncitorii ceferiști au dat dovadă, cu ocazia restabilirei circulației pe linia ferată Deda-Sărătel, aducând mulțumirile locuitorilor din acea regiune pentru timpul scurt în care a fost redată circulației această linie ferată.

Direcția generală, la rândul său, mulțumește muncitorimei ceferiste de toate categoriile și o îndeamnă să răspundă mulțumirilor primite din partea reprezentanților poporului cu aceiași râvnă și dragoste de muncă, stăruind în același spirit de abnegație și solidaritate, pentru a rămâne mai departe în fruntea celor cari muncesc la reclădirea patriei noastre.

★

D. director general C.F.R. Chivu Stoica mulțumește pe această cale tuturor salariaților ceferiști, comitetelor de cirou și comitetelor de fabrică, cari l-au felicitat cu ocazia sărbătorilor.

FARUL

Incă și azi privirea-mi frânge
Acel chip straniu de mulatră,
Sosit pe țărmul ros de sânge
Lângă tăcerea mea de piatră.

Amurgul — vastă'nțelenire
Peste cadavre fioroase —
Mai fumega din cimitire
Războiul ce se depărtase.

Priveam a veacului cascade
Pe lespezi, temple dărâmate.
O, anticele colonade
Gemând în valuri spulberate

In gol priveam... deșertăciune
Pe țărmul sfâșiat de groază.
Doar marea, veșnică minune,
Imi fâlfâia'nnainte oază.

Atunci — din golful înserării
Desprinsă, pară 'ndoliată —
Sosi — chemare-e'nsingurării,
Acel chip straniu de mulatră.

Doi ochi făcliile-și opriră
Peste cadavre'nsângerate.
Doi ochi... când buzele șoptiră
Suspinul viu, prelung și frate...

Și lacrimi coborâră'n seară
Spre cei rămași în amintire.
O, chipul ei arzând în pară
Peste a morții 'nțelenire!...

In far părea din veșnicie,
Spre mare'ntors acum, spre valuri,
O, desplețita melodie
Chemând în zări, spre alte maluri!...

VALENTIN STRAVA